

Κατὰ τὴν τελευταίαν ἐν τῷ Ἀπόλλωνι παράστασιν τοῦ Ἐργάνη, καθ' ἣν στιγμὴν κῆτοχειριάζετο ὁ ἴσπανὸς ἱππότης ὑπακούων εἰς τὸν λόγον του, κυρία τις ἠρώτησε τὸν γείτονά της «Τί θέλετε πράξει εἰς τὴν θέσιν τοῦ Ἐργάνη, ἂν κατ' αὐτὴν τὴν ἐσπέραν τοῦ γάμου σας ἤρχε-
ται ὁ Σάββας νὰ σὰς ζητήσῃ τὴν ζωὴν σας;» «Ἦθελα παρακαλέσει, αὐτὸν νὰ περιμένῃ μέχρι τῆς ἐπιούσης πρωίας.»

ΓΕΟΤΟΥΜΗΣ.

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

(συνέχεια ἀπὸ τοῦ προηγουμένου ἀριθμοῦ 26).

Προσποίησις ἐμπορικὴ, ψευδοσεμνότης κρύα,
ἄψυχοι λόγοι, βλέμματα σθεστὰ καὶ γοῦ καρδία,
ὅλα αὐτὰ εἰς ἔνδυμα ποτὲ καλοκομμένον
εἶνε γυνή, εἶνε κἀν προῖξ . . . Τί μὲ προσβλέπεις χαίνων;
Εἶνε γυνή, ἢ δεσποινίς, κόρη, ἢ δεσποσύνη,
καὶ ἕρις φιλολογικὴ πρὸς τοῦτο ἔχει γίνεαι.

Ἄλλ' εἶνε ἀνυπόφορον, καὶ προτιμῶ τὸν ζῦθον
καὶ ἄς μ' εἰποῦν βαρέλιον, ἄς μ' ὀνομάσουν πίθον.
Τοῦ ζῦθου εὐκολώτερον τὸ τίμημα μετρεῖται.
Γυνή, καὶ μήτε αἰσθημα μήτ' εὐφυΐα μήτε!
Καὶ νὰ σοῦ τὴν ἐπιζητοῦν ὡς θέσιν βαγονίου
ἔς τὸ Φάληρον, ἑκατὸν τρεῖς πιστοὶ της διὰ βίου!

Πλὴν μ' ὅλα ταῦτα, ἀφοῦ δὲ καὶ τὰς ἀποκηρύττω,
θὰ μ' εἴπηρς ἦτο δυνατὸν νὰ κοιμηθῶ. Ναί, ἦτο.
Καὶ ὅμως ὄχι. Ἄγνοῶ ἂν ἔπταισ' ἢ σελήνη,
ὁ καύσων ἢ οἱ κώνωπες, ὁ πόνος, ἢ ἐκείνη.
Δὲν ἐκοιμήθην, καὶ θαρρῶ πῶς ἤμην θυμωμένος,
ὡς ἀντιπολιτεύσεως ὑπάλληλος πανυμένος.

Δὲν πταίου αἱ γυναῖκές μας, οἱ ἄνδρες πταίου πάλιν.
Αὐτοὶ μᾶς ἀπεθῆσαν τὴν μίαν καὶ τὴν ἄλλην.
Ἦ μία ἔχει μέγαρον, ἢ ἄλλη χιλιάδας,
καὶ βλέπεις πλέον ποιητὰς καὶ τοὺς Ἀντωνιάδας,
νὰ χάνωσι πᾶν αἰσθημα ἀγνῆς καλαισθησίας,
καὶ τὰς σεσιτυγίδας μας ν' ἀποκαλοῦν Κυρίας.

Ὁ τύπος οὕτω δίδεται τῆς καλλονῆς εἰς ὄλας.
Διαμαρτύρετ' ὁ Κωστῆς ἢ ὁ ἄπλοῦς Νικόλας,
ὅτ' εἰς τὸ ἔρμιο των χωρῶ ἐν' ἀληθῶς ὠραῖαι,
δὲν τοὺς ἀκούουν, εἰμὴ τρεῖς τῆς Πλάκας ἀθηναῖαι.
Καὶ ἂν κάμμία σόζηται ὠραία εἰς γωνίαν,
μυρεῖται μὲ τοὺς τρόπους της τὴν ἀσχημον πλουσίαν.

Καὶ βλέπεις θράσος ν' ἀποκτᾷ καὶ βλέμμα τυραννίσκου
ἢ κόρη τοῦ τῆς ἀγορᾶς ἐσχάτου ἐμπορίσκου,
ἥτις γνωρίζει, ὅτι τρεῖς κερψοὶ τῶν νεωτέρων
ὡς κύνες τὴν ἐπιζητοῦν διὰ μικρὸν συμφέρον.
Τίς πταίει; Οὕτω χάνεται ἢ καλλονή, διότι
πατάτα εἶν' ὁ ἄνθρωπος ἂν ἢ ψυχὴ ὑπνώστη.

Καὶ εἶδα—ὦ, θαυμάσιον!—παρθένον ἑλληνίδα,
ὠραίαν ὡς ζῶν, σεμνὴν, ὡς τὴν μουσσοτίδα,
ἀγλαίσμα τῆς πόλεως, ψυχὴν ἀγνῆν, καρδίαν
καὶ λόγους μέλι ἔχουσαν καὶ ὄψιν οὐρανίαν.
Τὴν εἶδα κ' ἐξεφώνησα! Ἄλλ' ὅμως ποῖος, ποῖος
ἐγνώρισε τὸ κάλλος της, ἀνέκραξεν ὁμοίως;

—Δὲν εἶν' ὠραία; δὲν...—Ἄ, ναί· πρὶν ἔτι τελειώσω
μὲ εἶπε μέγας πλούσιος, ἂν θέλεις νὰ ἔς τὴν δώσω.»
Ἄ ναί, ψυχρὰ ψυχρὰ, Ἄ ναί! Καὶ ἄλλο τίποτ' ἄλλο.
Καὶ τὸ Ἄ ναί ἂν ἐννοῆ ἐκεῖνο ἀμφιβάλλω.
Τὴν θεωρεῖ κ' ὡς κτῆμά του· καὶ μὲ τοιοῦτον ὄφρος,
ὡς ἂν ἐνέχυρον αὐτοῦ τὴν εἶχ' ὁ τοκογλύφος.

—Εἶν' εὐμορφη, μ' εἶπ' ἄλλος τις, ἀλλὰ πολλὰ δὲν ἔχει.»
Καὶ ἄλλος ἔσπευδεν ἄλλου καὶ ἄλλος πέρα βρέχει.
Καὶ οὕτως ἐλησμόνησαν τί πράγμα εἶνε κάλλος,
ἐκτὸς ἂν ὑποδήματα φοροῦν στενὰ μεγάλως.
Κ' ἔμεινε τύπος καλλονῆς ἀθλίας ἐδῶ ὅπου
ἀπεθεώθη ἄλλοτε τὸ κάλλος τοῦ ἀνθρώπου.

Καὶ μετὰ χρόνους, βέβαιος ὡς Δάρβειν προκηρύττω,
πιθήκων ὅλην γενεὰν θὰ ἔχωμεν. Ἄ! φρίττω.
Δὲν εἶδα τόπον ἐπὶ γῆς, Ἄτσιν καὶ ἂν καλῆται,
ὅπου τὸ κάλλος, ὡς ἐδῶ, νὰ μὴ χειροκροτῆται.
Καὶ ὅπου, ὅπου τῆκεται ἢ καλλονὴ νοσοῦσα,
ἐκεῖ θὰ μείνη γενεὰ τὸν κόσμον παρωδοῦσα.

Θέλω κ' οἱ φαλακροὶ αὐτοὶ, μὴ αἰσχυρόμενοί πως,
νὰ χαιρετοῦν ἅμα φανῆ ἀρχαίου κάλλους τύπος.
Τόσον τὸ σέβας. Καὶ μᾶζ γενναῖα συναισθήσει
ἢ πόλις τὰς ὠραίας της ὡς θεῖα νὰ τιμῆσῃ.
Ἦ, θέλω ἐνθουσιασμόν. Ἐν μέσῃ τῇ πλατείᾳ
νὰ λέγω εἰς τὴν καλλονὴν: Ἄ εἶσαι θαυμασία!

Καὶ τὴν ὠραίαν ἀληθῶς ν' ἀποκαλοῦν ὠραίαν.
Νὰ παύσουν τὴν ἐπίδειξιν αἱ ἄλλαι τὴν ματαίαν.
Νὰ μὴ γελῶν φοβούμεναι: νὰ δεῖξουν τοὺς ὀδόντας
καὶ ὡς ἂν σκύλους πέριξ των ἡσθάνοντο πεινῶντας,
νὰ μὴ προσέχουν, ἐπειδὴ κἀνεὶς δὲν θὰ τὰ φάγῃ.
Τὸν Ἀσμοδαῖον ν' ἀγαποῦν, καὶ νὰ μὴν εἶνε πάγοι.

Ἦ μὰ τοῦ ὕπνου τὰς στιγμὰς, ὦ μὰ τὴν ἡσυχίαν,
ὀλίγην μόνον καὶ ἐδῶ ζητῶ καλαισθησίαν.
Φοβοῦμαι μὴ δὲν κοιμηθῶ καὶ αὖριον, καὶ τότε
ἐχάθην φεῦ! ὦ σύμμαχοι τοῦ κάλλους στρατιῶται.
Ἄν ἔλθῃ νὰ μ' ἀντίπηρ τι στόμα γλυκὸ Κυρίας,
θὰ κοιμηθῶ ἐγγὺς αὐτῆς ἐγὼ ἐξ ἀϋπνίας.

ΦΛΟΞ.

Ὁ Ὑπεύθυνος ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ ΜΟΥΣΣΑΛΑΚΗΣ.

ΤΥΠΟΙΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑΣ.